

δοβικού εκθαμβος και τεταραγμένη έσκέπτετο ότι ώφειλε ν' αναχωρήσει, αλλά ήδυνατεί ν' άπομακρυνθῆ. Ο Λουδοβίκος ώμίλει άπλούστατα, ως εί ουδέποτε έγνώρισε την κυρία Δεβεραντάλ. Έδεικνυε μεγίστην περιφρόνησιν προς την κόμησσαν, έκδικούμενος αυτήν, άν και παρεθρεί την προφανή συγκίνησιν της. Η έντελής αυτή λήθη του παρελθόντος, ή άπόλυτος αυτή άδιαφορία, έξηρέθισαν την Ζήλιαν.

«Και έν τούτοις ό άνθρωπος αυτός εύρίσκετο άλλοτε πρό των ποδών μου!» άνελογίσθη, και κατείχετο υπό φρικτής επίθυμίας νά τον ίδῃ και πάλιν γονυπετούντα ένώπιόν της.

Ημίσεια ώρα παρήλθεν από της είσόδου του Λουδοβίκου έν τῷ έργαστηρίῳ αίφνης όζειται κραυγαί άντήχησαν έν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Η κυρία Σεργέν ώχρισάσσα έξήλθε πάραυτα. Μέχρι της στιγμῆς εκείνης, ή κόμησσα είχε συμμετάσχει της συνδιαλέξεως, χωρίς ν' άπευθύνῃ άπ' εύθείας έρωτήσεις προς τον Λουδοβίγον Μονθάλ. Ίσταντο άντιμέτωποι και σιγῶντες Η Ζήλια ήν τόσῳ συγκεκριμένη, ώστε δέν έτόλμα νά έγειρή τους όφθαλμούς. «Όπως λάβῃ την προσήκουσαν θέσιν έλαβε βιβλίον τι τεθειμένον επί της πρό αυτής εύρισκομένης τραπέζης. Ήν ή Μανών Δεσκό. Επί τινας στιγμάς έφυλλομέτροι αυτό χωρίς νά προφέρῃ λέξιν, άλλ' αίφνιδια σκέψις έπηύξησε την συγκίνησιν της.

— Ίστορία άποτρόπαιος, έψιθύρισε κλείουσα τό βιβλίον.

— Τόν Δεσγκριέ μέμφεσθε; ήρώτησεν ό Λουδοβίκος Μονθάλ.

— Όχι, άπήντησεν ή Ζήλια την χαμερπή Μανών.

— Πρέπει νά έξανίσταται τις κατά παντός αναγκαίως και μοιραίως έπερχομένου; έπανέλαθεν ό Λουδοβίκος διά τόν έντελώς ήρέμου. Και έγώ διήλθον νύκτας άγωνίας και δακρύων πρό του φοβερού τούτου προβλήματος: διατί ή γυνή, ήτις είς τά όνειρά μου φαίνεται άκακος, άγνή, σχεδόν ουρανια, έν τῇ πραγματικότητι είνε τόσον άθλία; Άν υπέμενεν, άκόμη, έστω μετά φρίκης και όργῆς, την τυραννίαν του άνδρός; Άλλ' όχι, τό εύτελέστερον συμφέρον άρκει όπως την ρίψη είς τας άγκάλας του πρώτου τυχόντος. Δια τί νά μς έκπλήττει τούτο; Αί γυναίκες δέν αυτοδιοικῶνται: ύποτάσσονται είς την δεσπόζουσαν αυτές θέλησιν. Τό μεγαλειόν του άνδρός έγκείται είς τό νά γνωρίζῃ, κατά τας περιστάσεις, νά παρακούῃ τόν θετικόν νόμον, ίνα ύπακούσῃ είς τόν ήθικόν. Αί γυναίκες δέν γνωρίζουσι τόν νόμον αυτόν. Έκτός της συμφωνίας και της συνηθείας, δέν έχουσιν άλλον κανόνα. Γυνή, φαινομένη χθές άγια, έμπνέει σήμερα τόν οϊκτον και την περιφρόνησιν, και τίποτε περισσότερο. Τά πάντα κανονίζει άποκλειστικῶς και συμφώνως των περιστάσεων. Μοι έχρειάσθη άρκετή πέτρα διά ν' άποκτήσω την πεποίθησιν αυτήν. Τώρα έμαθα νά ζητῶ από την γυναίκα ό,τι δύναται μόνον νά μοι δώσῃ.

Η τραχεία αυτή όμολογία θά καθίστα την Ζήλιαν περιχαρή, άν άντελαμβάνετο έν τῷ βλέμματί του τό έλάχιστον πείσμα, έν τῇ φωνῇ την έλαχίστην πικρίαν. Άλλ' ό Λουδοβίκος ώμίλει διά τόνου τόσῳ ψυχρού και μεμετρημένου, προήλου επί της κομῆσης βλέμμα τόσῳ ήρεμον και γαλήνιον, ώστε αυτή, άκούουσα αυτού, έσκέπτετο ότι δέν τῷ ήτο ποσῶς άρεστή, άλλ' έτέρα γυνή, ήν πιθανόν έσυλλογίζετο κατά την στιγμῆν εκείνην.

Δάκρυα έρρευσαν έκ των όφθαλμών της. Επί τῇ ιδέα ότι ό Λουδοβίκος θά παρεθρεί αυτά, σκληρῶς έβασανίζετο. Εύτυχῶς έπανήλθεν ή Έλένη κρατούσα είς τας άγκάλας αυτής την μικράν κόρην της, ήτις κόψασα τόν δάκτυλον έκλαιεν έτι. Η κυρία Δεβεραντάλ άπεχαιρέτισε την φίλην της και έξήλθε του έργαστηρίου.

Μετά την αναχώρησιν της ή Έλένη έρριψεν επί του Λουδοβίκου βλέμμα περιεργον.

— Άπατάσθε, κυρία μου, είπεν ό Λουδοβίκος άπαντῶν είς τό περιεργον έκείνο βλέμμα της Έλένης. Η κυρία Δεβεραντάλ ίσως είνε ή ώραιότερα γυνή των Πικρισίων, άλλά την άγαπῶ τόσον όλίγον, ώστε τώρα μετανοῶ, διότι υπήρξα σκληρῶς και άγενῆς προς αυτήν.

Η Ζήλια άπέπεμψε την άμαξάν της και έπέστρεψεν είς τόν οϊκόν της πεζῇ. Άνεπαισθήτως έβάδισε πλέον λεύγῃς πρό των όφθαλμών της μόνον ή μορφή του Λουδοβίκου παρουσιάζετο τά ώτά της προσέβαλλε μόνον ή φωνή του. Ητο τρελλή έξ έρωτος δι' έκείνον, όν είχε περιφρονήσει και προδώσει.

Την αυτήν έσπέραν έν τῷ γαλλικῷ θεάτρῳ ύρίστατο έτέρας άγωνίας. Άρου επί πολυ έπάλασε κατά φαντασιώδους ιδέας άκατανοήτου, ό κόμης, όστις υπεκρίνετο προς την κόμησσαν ίπποτικῆν φιλοφροσύνην, έδέχθη νά την συνοδεύσῃ είς τό θέατρον.

Είσερχομένη έν τῷ θεάτρῳ ή Ζήλια έκολακεύετο υπό ματαιάς έλπίδος. Τό παρασταθητόμενον έργον θά περιείχεν ίσως ύπαινιγμόν τινα της παρελθούσης διαγωγῆς της, όστις θ' άπεκάλυπτε κατά βάθος την καρδίαν του Λουδοβίκου.

Προσεποιήθη γενναϊότητα και άδιαφορίαν την πρώην ταύτην έσκέπτετο, άλλά δέν δύναται νά μέ λησμονήσῃ. Τόν άγαπῶ πάντοτε, έγώ, ήτις τόσον αίτηρῶς τόν έγκατέλειψα, καθ' όν χρόνον μ' έλάτρευεν.

Είς οὐδέν μέρος του έργου υπεμφαίνοντο αί παλαιά θλίψεις του Μονθάλ. Η Ζήλια, ψευθεύσα των έλπίδων της, προσεποιήθη την άδιαφορον. Αίφνης είδε πάντα τά βλέμματα διευθυνόμενα προς θεωρεῖον της πρώτης σειρας, έν ῶ εύρίσκετο νεαρά γυνή, διαπρέπουσα επί κομφόγητι και καλλονῇ. Ο Λουδοβίκος ήν έν τῷ θεωρείῳ εκείνῳ. Έμεινεν εκεί στιγμάς τινας, άνταλλάξας μετά της νεαρῆς γυναίκης όλίγας λέξεις. Άλλ' ή ζήλοτυπία βλέπει υπό διαφόρους όψεις: υπό την φαινομενικῆν εύκοσίαν των τρόπων της

ή Ζήλια άνεγνώρισε τόν έρωτα, τόν εύτυχῆ έρωτα. Η λύπη, ήν έγκαρδίως συνηθάσθη υπήρξε τόσῳ βιαία, ώστε καθ' όν χρόνον ήγωνία νά την άποκρύψῃ, ξεραυσεν έντός των δακτύλων αυτής τό ριπίδιόν της.

[Έπεται συνέχεια].

K.

Τά εξῆς βιβλία, εύρισκόμενα έν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ήμῶν, άποπέλλομεν ταῖς Έπαρχίαις και τῷ Έξωτερικῷ, ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Επίσης προμηθεύομεν είς πάντα όποιοδήποτε βιβλίον, άρκει ή αίτησις νά συνοδεύηται μέ τό αντίτιμον αὐτοῦ.

Άσκάνιος, υπό Άλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Είκοσι πενταετής Έλλην πλοίαρχος διήγημα υπό Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Έκστρατεία μας είς την σελήνην, υπό Α. Καλαποθική, δρ. 1.50. — Έρυθρά κηλίς, υπό Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ηλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Έρυθροί ροστωπιδοφόροι, υπό Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Έρυθρόδερμοι, υπό Ρ. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ίγγλέση, δρ. 1.50. — Η καλύβη του Θωμά ή ό βος των μαύρων έν Άμερικῇ, υπό Έρριέτας Στίθης, μετάφρασις έκ του άγγλικου (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ιατρική Ραμῶ, υπό Γεωργίου Όνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντή, δρ. 3. — Ίζολίνα ή Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθέν έκ του άγγλικου, δρ. 2. — Ίστορία θεοσεύτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγή της παράφρονος, μυθιστόρημα έκ του γαλλικου, δρ. 2. — Αήσταρχος Λασειναγῆ, υπό Έρέστου Κακινδῆ, δρ. 4.50. — Μνηστή των εκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλη περουσία, νεώτατον μυθιστόρημα, υπό Ξαβιέ δέ Μοντεπέν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μυρος πειρατής, μυθιστόρημα υπό Α. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ίουλίου Μαρῶ, δρ. 3. — Μικρά μήτηρ, υπό Αίμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλη Ίζα, υπό Άλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις έκ του γαλλικου, δρ. 4. — Μιχαήλ Στρογκώς από Μίσγας είς Σιδηρίαν, συγγραφή Ίουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος του θανάτου, μυθιστόρημα έκ του γαλλικου, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ιωάννα, μεσαιωνική μελέτη, υπό Έμ. Ροιδου, έκδοσις μεγάλη μετά εισαγωγῆς, προλόγου, άπαντήσεως είς την έγκύκλιον της Ιεράς Συνόδου και επιστολών ενός Άγγλικού, δρ. 2. — Πικουίλος Άλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τελευταία ήμέρα καταδίκου, υπό Βίκτωρος Ούγκώ, δρ. 1. Αί Συνοικίαι του Λονδίνου, δρ. 2.50. — Τά Μυστήρια των Χαρμείων, κατά μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70. — Η Έλμά, ήτοι σκηνά έν Άνατολή, (τόμοι 2) δρ. 2.20. — Τά τέκνα του Γράν, υπό Ίουλίου Βέρν, δρ. 4. — Η Γρόλλος του Μόλου, υπό Πουσσόν δέ Τεράτλ, δρ. 2.20. — Η Άμαξ Αριθμός 13, υπό Ξαβιέ δέ Μοντεπέν, δρ. 11. — Έξ μολογησείς ενός Τέκνου του Αϊώνος, δρ. 2.20. — Επιστολαί μιᾶς Μηνεινίας, δρ. 1.10. — Η Μοσχολάγα των Παρισίων, υπό Πώλ δέ Κόκ, δρ. 2.20. — Ίστορία δύο Μελλονύμφων, υπό Άλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 4. — Ο Καμπούργς των Παρισίων, υπό Πώλ δέ Κόκ, δρ. 1.30. — Τά Έχνη ενός Κακουρήγματος, δρ. 2.70. — Κλεπάτρα, δρ. 2.70. — Τά Μυστήρια του Κόσμου, μετ' εικόνων, δρ. 1.70. — Ο Ίωάννης Άνευ επιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30. — Η Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60. — Περιόδα έν Περσῶ, μετ' εικόνων, δρ. 3.30. — Ο Περιπλανώμενος Ίουδαίος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη, δρ. 5. — Ο Μαύρος Πειρατής, μετά πολλών εικόνων, δρ. 4.50. — Η Αήσταρχος Γυνή, δρ. 4.50. — Οι Τρεις Σωματοφόλακες, υπό Α. Δουμά, δρ. 4.30. — Μετά εἰκόνιν έτη (Συνέχεια Τριών Σωματοφύλακων) δρ. 5.30. — Τά Μυστήρια του Συζυγικου Έρωτος (έκδοσις Β') δρ. 1.70. — Η Βασίλισσα της Καλλονῆς και ή Προγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20. — Ο Αυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30. — Η Μαθίνα, δρ. 1.60. — Δόν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ίσδ. Σκυλίση, μετά 13 εικονογραφιών, δρ. 4.